

Arrest

nr. 150 213 van 30 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2014 heeft ingediend de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 februari 2014 dient de verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als bloedverwant in neerdalende lijn van een Belgische onderdaan.

Op 4 augustus 2014 beslist de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om deze aanvraag te weigeren.

De gemachtigde treft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, hetgeen de eerste bestreden beslissing uitmaakt. Hij treft tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dewelke de tweede bestreden beslissing betreft.

De twee bestreden beslissingen werden gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 18 september 2014. Zij zijn als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.02.2014 werd ingediend door:

*Naam: B(...) Z(...)
Voornaam: R(...)
Nationaliteit: Marokko
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen. '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- rekeninguittreksel; schrijven van de Rijksdienst door Pensioenen dd. 04.09.2013 waaruit blijkt dat de referentie-persoon een 'inkomensgarantie voor ouderen' of IGO ontvangt. Echter, gezien dit IGO-bedrag wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, wordt het niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Tevens dient vermeld te worden dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dd. 14.10.2013, aan betrokkene betekend op 14.10.2013. Dit inreisverbod verhindert betrokkene, gezien het niet is opgeschort of opgeheven, België binnen te komen of er te verblijven gedurende 3 jaar. Betrokkene dient hieraan dan ook gevolg te geven.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981. “

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat op de vraag van de beide partijen om de kosten van het geding aan de andere partij op te leggen, niet kan worden ingegaan.

2.2. De verzoeker heeft een synthesesemorie ingediend. In toepassing van artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 1 van het Eerste Protocol bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

3.2. Over de ontvankelijkheid van het enige middel

Zoals uiteengezet onder punt 2.2. doet de Raad in de voorliggende zaak ten gronde uitspraak op basis van de synthesesemorie, doch niet wat de ontvankelijkheid van het middel betreft en enkel voor zover geen afbreuk wordt gedaan aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3.2.1. In het initiële verzoekschrift beroept de verzoeker zich onder meer op een schending van artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

In casu heeft de verzoeker nagelaten om in het verzoekschrift te verduidelijken op welke wijze de thans bestreden beslissingen het genoemde artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM zouden schenden. Bij gebrek aan enige nadere toelichting ter zake, dient derhalve te worden vastgesteld dat het enige middel onontvankelijk is in de mate dat de schending wordt aangevoerd van artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM.

3.2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet kan enkel uitspraak worden gedaan op basis van de synthesesemorie voor zover geen afbreuk wordt gedaan aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2012-2013, nr. 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de ratio legis van de synthesesemorie voorzien door artikel 39/81 van de vreemdelingenwet:

“De herinvoering van de synthesesemorie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan

nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een synthesesemorie wenst neer te leggen.

De meerwaarde van een synthesesemorie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat *“in de synthesesemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesemorie voor het eerst nieuwe “middelen”, dit is een voor het eerst in de synthesesemorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesemorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker in de synthesesemorie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

Waar de verzoeker in de synthesesemorie aanvoert dat *“4. Vermits de wettelijke basis voor het Bevel ontbreekt, is het zelf ook nietig”* merkt de Raad op dat deze uiteenzetting een nieuwe feitelijke grondslag betreft van de vordering zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de grondslag van dit onderdeel van het enige middel reeds bestond op het ogenblik dat de verzoeker het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend.

Het enige middel is dan ook laattijdig en onontvankelijk in de mate dat voor het eerst wordt aangevoerd dat de wettelijke basis van de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, ontbreekt (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting, stelt de advocaat van de verzoeker zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

3.3. In de synthesesemorie vat de verzoeker de middelen, dit zijn het annulatiemiddel en het verweermiddel, samen en repliceert hij op het verweer in de nota met opmerkingen. De verzoeker zet ter zake het volgende uiteen:

“Samenvatting middel :

1.De in art.42 §1 al.1 Vw.voorziene termijn van 6 maand werd niet gerespecteerd, vermits de aanvangsdatum 23.10.2013 was.

2.1.Verzoeker stelt dat verweerder de plicht had 120 % van het leefloon als referentiebedrag te beschouwen, niet als het minimumbedrag, met verwijzing naar het arrest Raad van State van 19.12.2013 nr.225.915. Ook hier moest een behoeftenanalyse gebeuren.

2.2.In de tekst van art.40ter wordt onder “aanvullende bijstandsstelsels” niet de Inkomensgarantie voor ouderen(IGO) vermeld, in tegenstelling tot “ met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.” , stelsels die wel uitdrukkelijk vermeld staan in de tekst.

Hiervoor is ook ratio legis: een persoon met een IGO is bij veronderstelling pensioengerechtigd (65 jaar oud) in tegenstelling tot bijv.de persoon die leefloon geniet .

3.Verweerder is onzorgvuldig geweest door de bij DV Antwerpen ingediende bewijsstukken niet te onderzoeken.

4.Het Bevel is nietig omdat de Weigering van verblijf onwettig is.

NOTA met opmerkingen:

1.De termijn van 6 maand is niet geschonden, de aanvangsdatum is 11.2.14.

2.Een IGO moet ook worden beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel en verwijst naar het arrest RvV van 13.6.14 , nr.125.604. Het IGO-bedrag van de moeder van verzoeker werd niet geweigerd omwille van de hoogte ervan

3.Verweerder had niet de plicht om de andere stukken van verzoeker te analyseren, want het bestuur had voldoende elementen om met kennis van zaken te oordelen.

4.Verzoeker werpt geen enkel middel op tegen het Bevel.

REPLIEK verzoeker:

1.Verzoeker blijft bij het standpunt dat de termijn van 6 maand overschreden was.

2.Het arrest RvV van 13.6.2014 is uitgegaan van de algemene bewoording van “ aanvullende bijstandsstelsels” die de niet-contributieve sociale voorzieningen beogen, waaronder het IGO-stelsel dus ook valt vermits er geen sociale bijdragen worden betaald in dit stelsel.

Nochtans gaat het arrest voorbij aan de materiële vaststelling dat in de tekst zelf van de wet, het IGO-stelsel niet opgesomd werd in tegenstelling tot een aantal andere én het ontbreken van die vermelding werd in het arrest niet aan een analyse onderworpen.

3.Ook de andere voorgelegde stukken moesten dus onderworpen zijn geweest aan die verplichte behoeftenanalyse, vermits het IGO-stelsel niet uitgesloten werd door de wetgever. Het is niet gebeurd en verweerder betwist dit ook niet als zodanig.

4.Vermits de wettelijke basis voor het Bevel ontbreekt, is het zelf ook nietig.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ter beoordeling van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dienen de uitgedrukte motieven te worden getoetst aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is niet betwist dat verzoeker een aanvraag indiende om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neergaande lijn van een Belgische onderdaan.

Op een dergelijke aanvraag zijn de artikelen 40*ter* en 40*bis* van de vreemdelingenwet van toepassing.

Artikel 40*ter*, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoeker tevens de schending aanvoert, bepaalt onder meer als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

[...]”

Artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° [...]

2° [...]

3°: de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt

gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 42, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In uitvoering van artikel 42, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, bepaalt artikel 52, §§ 1 en 4, tweede en vierde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) het volgende:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

[...]

§2. [...]

§3. [...]

§4. [...]

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

[...]

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

3.3.1. Waar de verzoeker stelt dat de bij artikel 42, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene vervaltermijn van zes maanden is overschreden, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 11 februari 2014 een document conform “bijlage 19ter” ondertekende.

Uit de samenlezing van de hierboven geciteerde artikelen 42 van de vreemdelingenwet en artikel 52, §1, eerste lid van het vreemdelingenbesluit volgt dat de beslissingstermijn ter zake een aanvang neemt met de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, hetgeen geschiedt door middel van een “document overeenkomstig het model van bijlage 19ter”. De in artikel 42, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene vervaltermijn van zes maanden begint dan ook pas te lopen op de datum dat een “bijlage 19ter” wordt afgeleverd.

Waar de verzoeker stelt dat de termijn reeds begon te lopen op 23 oktober 2013, merkt de Raad op dat het administratief dossier een bewijs van aangetekende verzending d.d. 23 oktober 2013 en een bijbehorend schrijven d.d. 22 oktober 2013 bevat, waarbij de raadsman van de verzoeker aan de diensten van de stad Antwerpen een aantal documenten overmaakt “die nodig zijn om Bijlage 19ter te kunnen afleveren.” Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat artikel 52, §1, eerste lid van het vreemdelingenbesluit niet toelaat aan te nemen dat een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg kan worden ingediend per aangetekend schrijven. Zoals

hoger uiteengezet, is een document overeenkomstig “*bijlage 19ter*” vereist om de aanvraag in te dienen en dus om de vervaltermijn van artikel 42, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet te doen lopen.

In casu blijkt uit de voorliggende gegevens dat op 11 februari 2014 een “*aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie*” onder “*bijlage 19ter*” werd ingediend. De bestreden beslissingen werden op 4 augustus 2014 en dus vóór het verstrijken van de vervaltermijn van zes maanden getroffen.

3.3.2. In een tweede onderdeel betoogt de verzoeker dat de inkomstengarantie voor ouderen niet in de tekst van artikel 40*ter* wordt vermeld onder de term “*aanvullende bijstandsstelsels*”. De verzoeker lijkt dan ook van mening dat de *in casu* door de Belgische referentiepersoon voorgelegde bestaansmiddelen verkregen uit de inkomstengarantie voor ouderen (verkort: IGO), in aanmerking moeten worden genomen. De verzoeker is tevens van oordeel dat ook in het voorliggende geval, nu het IGO-stelsel niet door de wetgever werd uitgesloten, een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet moest worden doorgevoerd.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker suggereert, blijkt uit de onder punt 3.3. geciteerde bepalingen van artikel 40*ter*, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet niet dat enkel “*het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen*”, hetzij wat expliciet is opgesomd in artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet, buiten beschouwing moeten gelaten worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen. Bedoeld worden ook de inkomsten gegenereerd uit “*aanvullende gezinsbijslagen*” en “*gezinsbijslagen*” die evenmin nader zijn gedefinieerd. Gelet op de algemene bewoordingen van het begrip “*aanvullend bijstandsstelsel*” vervat in de wettekst, kan uit deze wettekst niet worden afgeleid dat bepaalde tegemoetkomingen bij gebreke van een expliciete opsomming van een specifieke bijstandsbijslag, bij de beoordeling van de bestaansmiddelen in aanmerking moeten worden genomen.

Het begrip “*aanvullend bijstandsstelsel*” voorzien in artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig betwist worden dat de inkomensgarantie voor ouderen, voorheen het gewaarborgd inkomen voor bejaarden genoemd onder deze categorie van bijstand valt (S. Bouckaert, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Antwerpen, Maklu, 295 e.v.).

Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (<http://socialsecurity.fgov.be/docs/nl/publicaties/overzicht/2012/beknopt-overzicht-2012-l.pdf>, pagina 646; http://www.belgium.be/nl/familie/internationaal/buitenlanders/sociale_zekerheid/), (J. Van Langendonck, Handboek Socialezekerheidsrecht, Antwerpen, Intersentia, 12 en 787), dat anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet werkt op basis van individuele bijdragebetalingen maar uitsluitend door overheidsbijdrage worden gefinancierd. Ook de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden zijn door de overheid gefinancierd.

Verder dient de doelstelling van artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet in acht te worden genomen: het voorkomen dat de aanvrager ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (GwH 26 september 2013, nr. 123/2013: “*Tevens werd de noodzaak aangevoerd om de voorwaarden voor gezinshereniging bij te sturen teneinde te voorkomen dat de gezinsleden die zich in België komen vestigen, ten laste vallen van de overheid of dat de gezinshereniging in menonwaardige omstandigheden zou plaatsvinden.*”).

Tot slot wijst de Raad erop dat in zijn beschikking nr. 9.227 van 20 november 2012 de Raad van State het volgende heeft gesteld:

« *Considérant que l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 impose à la partie adverse et, en cas de recours, au juge du Conseil du contentieux, de vérifier la condition d'existence dans le chef des ressortissants belges, ascendants de l'étranger qui les rejoint, de « moyens de subsistance stables,*

suffisants et réguliers »; que cette évaluation doit tenir compte de « leur nature et de leur régularité » et ne doit pas tenir compte des « moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires »;
Considérant par suite qu'il ne peut être reproché au juge du Conseil du contentieux d'avoir fait une lecture inexacte de l'article 40ter précité, en considérant que les conditions de cet article n'étaient pas remplies en l'espèce, pour le motif déjà retenu par la partie adverse et que le juge administratif fait sien, que la garantie de revenus aux personnes âgées (XXXXX) « rentre dans la catégorie des moyens provenant des régimes d'assistance complémentaires » et « ne peut être prise en compte dans l'évaluation des moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers tels que visés par l'article 40ter de la loi ».

De Raad van State heeft in deze dus expliciet gesteld dat inkomensgarantie voor ouderen valt onder sociale bijstand en dat deze niet in rekening moet worden genomen voor de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg komt het de Raad niet onjuist noch kennelijk onredelijk over dat de gemachtigde *in casu* bij de beoordeling van de door artikel 40ter vereiste bestaansmiddelen geen rekening hield met de bij de onderhavige aanvraag voorgelegde inkomsten uit de inkomensgarantie voor ouderen voor de begroting van de door artikel 40ter vereiste bestaansmiddelen.

Het feit dat artikel 40ter, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet “*met name*” hanteert en dat de inkomensgarantie voor ouderen wordt toegekend door de Rijksdienst voor Pensioenen en aan personen die de pensioenleeftijd hebben bereikt, doet hieraan geen afbreuk.

3.3.3. Waar de verzoeker voorhoudt dat *in casu* een behoefteanalyse diende te worden doorgevoerd, brengt de Raad het bepaalde in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet in herinnering:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4 , tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In hetgeen voorafgaat, is al uiteengezet dat bij het berekenen van de bestaansmiddelen geen rekening kan gehouden worden met gelden die verkregen worden uit de inkomensgarantie voor ouderen. Dergelijke vergoeding verzekert een minimaal niveau van bestaanszekerheid en kan niet mee in overweging genomen worden om de totaliteit van voldoende bestaansmiddelen te bepalen nu zij tot het aanvullend bijstandstelsel behoort.

In casu blijkt uit de voorliggende gegevens en staat het buiten betwisting dat de verzoeker ten bewijze van de vereiste bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon dient te beschikken, enkel rekening uittreksels en een schrijven van de Rijksdienst voor Pensioenen, beiden in verband met de genoemde inkomstengarantie voor ouderen, heeft voorgelegd. Er werden geen inkomsten uit enige andere bron voorgelegd.

Gelet op het ontbreken van enig bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, diende de gemachtigde niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verweerder diende *in casu* geen verdere behoefteanalyse te doen in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich immers niet op (*cf.* RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

3.3.4. Onder een punt 3 stelt de verzoeker dat de gemachtigde onzorgvuldig is geweest door de bij de diensten van de stad Antwerpen ingediende bewijsstukken niet te onderzoeken.

De Raad merkt evenwel op dat verzoekers aanvraag werd geweigerd op grond van het determinerend motief dat niet is voldaan aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige

bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet dient te beschikken. Hierboven is gebleken dat de verzoeker er niet in is geslaagd om dit determinerend weigeringsmotief te weerleggen.

Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker ten bewijze van de wettelijk vereiste bestaansmiddelen enkel de inkomsten die zijn moeder geniet uit de inkomstengarantie voor ouderen heeft voorgelegd. Het blijkt niet dat de gemachtigde in dit kader enig bewijsstuk over het hoofd heeft gezien.

Nu reeds op goede gronden werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden om redenen dat de bij artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet vereiste bestaansmiddelen niet werden aangetoond, diende de gemachtigde de aanvraag dan ook niet verder te onderzoeken door ook de andere voorwaarden en desbetreffende bewijsstukken te beoordelen (verklaring onvermogen, huurcontract, verklaring lidmaatschap ziektekostenverzekering, bewijzen van het feit dat de verzoeker in het verleden en in zijn land van herkomst ten laste was van zijn moeder, enz...). Een dergelijk onderzoek zou immers geen afbreuk kunnen doen aan het reeds vaststaande en determinerende weigeringsmotief.

De eerste bestreden beslissing vermeldt overigens uitdrukkelijk dat geen verder onderzoek werd gevoerd: *“Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”*

3.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het betoog van de verzoeker niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Uit het administratief dossier en de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die de verzoeker nuttig achtte om te laten vaststellen dat de Belgische referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen beschikt. De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskennis van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt derhalve niet.

Een schending van de artikelen 40ter en 42, §1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt evenmin. Hieromtrent kan verwezen worden naar hetgeen is uiteengezet onder punt 3.3.1. tot en met 3.3.3.

Nu geen onwettigheid is aangetoond inzake de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten onwettig is omdat de weigering van verblijf onwettig is.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE